

הלוות פסח סימן תשג

באיורים ומוספים

לכתחילה אפשר לברך שהחינו בימי הספירה, וכן דעת הגרשין או רערברך (מצחיק יקריא).

ולענין קנית בגד חדש או לבישתו ביום הספירה, דעת הגרשין קולץ (ור' בספרית העומר פلد סי' ו-ו) שאף שיש נהוגים אישור בדבר זהאה שודית דברי מלכיאל הא' סי' ג' דיח' ומלה). מים לחוץ וכלה של נישואיהם בלבד בעומר וכן להורד החותן והכלה מותר לקנות בגדים וחישבים אם לא הפסיקו לעשות זאת קודם לכן, והוא הדין שמור לבעל ברית או לבעל השמהה בשמות בר מצחה לבוש בגדים חדשים. וכך ענן זה כתוב בספר מקור חיים (לבעל החותות אייר, סי' ט). ובשות' אור ליעון (ח' פ' יז' תשובה ב' כתוב). שאין שום מנאה לאסור לנוקות או לבוש בגדים חדשים ביום הספירה ואך לקנתה דבריכם גוזלים וחשובים, וכן שום מנאה אבלות בגין הספירה אלא בנישואין ותספורות בלבד זוראה דעתות הפסיקים בטטר הלכות חג בחג ספרית העומר פ' סי' טו' ובהע' שם).

ולגבי העברת דירה ביום הספירה, כתוב בשורת שבת הלווי (ח' סי' קל'ה אות ג') שלכתיחילה אכן לעבור דירה אלא בלבד בעומר או מראש חדש סיכון ואילך, ובמקרים צורך גדול אפשר להקל בו ה עד ראש חדש אייר. מאירך, דעת הנדייש אלישיב והగ' קנייבסקי (הלוות חג בחג שם הע' 26) שאין שום אפשרות לעבור דירה ביום הספירה, ובפרט בארץ ישראל שמשות ישות ארץ ישראל, ואך אפשר לטלייד את הדירה קדם שכונתא אליה. והותיק הרכיז קנייבסקי בשם אביו (שם) שהעליכם טועים ומרומים את מנהיג האבלות של טפרית העומר למונחים האבלות של בין המערבים.

ולענין קנית דירה ביום הספירה, דעת הגרשין, כתוב שוכן מבית

לי' קובל' בעניין ניסן עמי' פח) שאם יש צורך בקיית דירה מותר

לששות זאת ביום הספירה, ובפרט בארץ ישראל שיש בו מושום

מצוות ישות בארץ ישראל, וסידור דירה מותר בכל אופן.

ומשנ'ב סי' ג' ולענין האיסור לשאlishה בין המערבים, כתוב ליקמן (שם סי' ט)

טל' להזכיר גושתו מן החישאין ותבן שמוות.

ורדרק גושתו מן הנישואין, אבל גושתו מן האירוטין, כתוב ליקמן (סי' תקמו סי' ח) לענן האיסור לשאlishה בחול המועוז [מושום שאין מושבען שמהה בשמהה] שאסדור לשא אותה, שכןון שלא שעשה מעולם יש לו שמהה בינויו.

ומשנ'ב סי' ג' ב'

מן פנוי שפאותו זמגן' [וכו], ומכל מקום אם נודהן לו או אזה ענן שאריך לברך עליו 'שלהחני', יברך'.

3) והחמן שבי התהוויל כל ישראל מהוגו מונהי אבלות אלו, כתוב

בספר שערי תשובה (לגןוטים, סי' רעה) שהוא מהוגו שבו מתו

תלמידי רבי עקיבא [זראה בהרחק השלחן סי'.]

ומפני הנוירות שאערו בימים אלו, כתוב במושיב לעיל (סי' רפה

ס' ייח) שאומרים 'אב הרוחמים' אחרי קריאת התורה בשבותות

שבימי הספירה, אבלו בישבת מברכין או בשבת שיש בה ברית

מליה, וכן בשחל ערב שבועות בשבת, כתוב בלוח ארץ ישראל

בשנה שחול בה עבר שבועות בשבת) שיש לומר בה 'אב הרוחמים'

כין שהוא ביום הספירה.

4) ומה שכתב 'אם נודמן', ביאר הגראן קרלץ (חוט שני שבת ח'ר

קובץ עניינים עמי' שענין) שלא יוכן אדם שיוצא לברך שהחינו

דוקא ביום הספירה, אלא שאמ מדקן הדבר, מותר אף לכתהילה

לברך שהחינו ביום הספירה, דעת הגראי' קנייבסקי (כין פסח

לשבותות פט' עי' א) שמה שכתב המשג'ב 'אם נודמן' הוא לאו

דוקא. וכן כתוב בשורת אור ליעון (ח' פ' יז' תשובה ב) שאף

ומשנ'ב סי' ג' II

קיון בשעריתו) ומונחה, כל שיש בבחירתה עשרה שפתותינו (ס' ק' ו-ו) וכן כתוב דרומייא ליקמן (סי' תקסו סי' ב), אולי כיים במשניב שם (ס' ק' י), שבמנינו שرك ייחידם מתחשים ט. יקראו בתפלת מונחה יקראו 'יזחל', אלא פרשת השבעת ולא 'יזחל', ורק בתפלת מונחה יקראו 'יזחל', כתוב שם (ס' ק' ח) שאין

צורך לחזור ולקרוא את הקראה של פרשת השבעת.

11) אמנים ליקמן (סי' תקסו סי' י) כתוב שם הלה התענית ביום שני או חמישי, שנס לא התענית היו קוראים בתרופה בתפלת שחרית, שמפסיק ששוה מתחעים, ובתענית ציבור של אורכעה העונות שהם מדברי קבלה, אבלו בשלה התענית בשאר ימות השבעת, יש אומרים שאפלו בשוש רק שבעה מתחעים יכולם

לקראו פרשת 'יזחל', והש'יך יכול לומר ענני בחורת השיעז.

סימן תשג

דינים הנוגאים ביום ה' העmars

ומשנ'ב סי' ג' א'

פי בן פשט הפנוג בקדיגתנו שלא' לחלקן), ולתקויר גדרשה שרוי, שאינו קל'ך שמחה?).

ו) וכן לענן המונוג שלא לישאása בה בין המערבים, כתוב ליקמן (סי' תקאו סי' טו) שענונו לאסזר גם למו שלא קיימ פריה ורבייה, אף על פי שלענין אבלות כתוב השרע' יוזד סי' שעב' סי' ב) שמי שלא קיימ פריה ורבייה או שאין לו מוי שיכמשנו מותר לו לישאASA. ובטעם הדבר כתוב שם (ס' ק' יז) שימים אלו' של בין המערבים אינם מסמני מילתה' נאין בהם סימן טוב).

2) ולענין האיסור לשאlishה בין המערבים, כתוב ליקמן (שם סי' ט)

טל' להזכיר גושתו מן החישאון, אבל גושתו מן האירוטין, כתוב ליקמן (סי' תקמו סי' ח) לענן האיסור לשאlishה בחול המועוז [מושום שאין מושבען שמהה בשמהה] שאסדור לשא אותה, שכןון שלא שעשה מעולם יש לו שמהה בינויו.

ומשנ'ב סי' ג' ב'

מן פנוי שפאותו זמגן' [וכו], ומכל מקום אם נודהן לו או אזה ענן שאריך לברך עליו 'שלהחני', יברך'.

3) והחמן שבי התהוויל כל ישראל מהוגו מונהי אבלות אלו, כתוב

בספר שערי תשובה (לגןוטים, סי' רעה) שהוא מהוגו שבו מתו

תלמידי רבי עקיבא [זראה בהרחק השלחן סי'.]

ומפני הנוירות שאערו בימים אלו, כתוב במושיב לעיל (סי' רפה

ס' ייח) שאומרים 'אב הרוחמים' אחרי קריאת התורה בשבותות

שבימי הספירה, אבלו בישבת מברכין או בשבת שיש בה ברית

מליה, וכן בשחל ערב שבועות בשבת, כתוב בלוח ארץ ישראל

בשנה שחול בה עבר שבועות בשבת) שיש לומר בה 'אב הרוחמים'

כין שהוא ביום הספירה.

4) ומה שכתב 'אם נודמן', ביאר הגראן קרלץ (חוט שני שבת ח'ר

קובץ עניינים עמי' שענין) שלא יוכן אדם שיוצא לברך שהחינו

דוקא ביום הספירה, אלא שאמ מדקן הדבר, מותר אף לכתהילה

לברך שהחינו ביום הספירה, דעת הגראי' קנייבסקי (כין פסח

לשבותות פט' עי' א) שמה שכתב המשג'ב 'אם נודמן' הוא לאו

דוקא. וכן כתוב בשורת אור ליעון (ח' פ' יז' תשובה ב) שאף

מילואים הלבות פסח סימן תצא תשׁבַּתְּ המשך מעמוד קודם

(7) ונדר היתר זה, כתוב לקמן (ס"י תקסטה ס"ק ייח) שבמקומות שמותר לאככל מוחמת סעודות מעודה אינה נחשבת כהעינה כלל, וכן אחר הסעודה מותר לאככל ולשנות אפלו בכיתה, אבל קודם השעה לאככל מותר לו לאככל בביתו, חוץ מבועל הברית שמותר לדם לאככל ולשנות גם לפנ' הסעודה, בין שתהשך להם יום זה כזכור טבו. והותיק, שהאייד (שם ס"ק ז) הסתפק בזאת, שאולי אף בעל המשחה אינם מותרים לאככל אלא לאחר תפילה מנוח נהיינו בשעתה

לא נערך קודם לכך (8) וכן אם החוליל להעתנה, כתוב לקמן (שם ס"ק כא) שמיון אם לא קיבל עליו את התענית במנוחה שלפניו, מותר לו לאככל בעשודה בזאת, אבל אם קיבל את התענית במלחש (ס"י תצעב סוף ס"יא) אסור לו לאככל אפלו בעשודה בזאת, ולדעنة המגאי (ס"י תקסטה ס"ק יא) ועוד אחרים מותר לו לאככל, בין שקבלו הרוחה על רעת המנוח שלא מותענים בשיש סעודה מצאה. וסיום, שמיון גם לזרע הלבוש יכול לפרט את התענית בזאת בזום אחר.

(9) והותיק הפטיג (משבאי ס"ק א), שיכולים גם למור בלשון אחר קצת. ובולחו אריה כתוב, שיכולים למור תפילה ציבור קבעו, וכן בן המשן הסליחה הוואת מקום למור הקדשו צום יאמר הקדשו תפילה.

שיכון שאף במקומות שנחנו להעתנה צריך לקבל עליו בפירוש להעתנה או לעונת אמן, שכך קבעו את המנהג שכל אחד מקבל על עצמו. ולסימן שבמנגנו שאין השלב רגילם להעתנה העינה וזה מסתבר הרי שצערך לקבל בפיירוש או לעונת אמן אחר הדשא.

(10) אונסם לקמן (ס"י תקסטה ס"ק לט) כתוב שיש חמימות שאוביל אם רק הרהור בלבו שרוצה להעתנה הריר והנחש בקבלת העינה, וכן אם בשעונה יאמן על האמי שביריך היה בדעתו להעתנה, צריך לחזור שלא לחזור בו, והוסיף בשעהו שם (ס"ק לא), שכן אם אין רוגה להעתנה, בשעונה יאמן לא יוכל לקבל בוה את התענית, אלא יטוו שהכחיה יברך את מי שמקבל עליו תענתה זו. להשלים תענית זו עד סוף היום, כתוב בביבהיל לקמן (שם ס"ב ד"ה) שרוגל שבמנגנו שוזב העולם אין רוגלים להעתנה בהיב, אם קובל את התענית בפירוש חייב להשלם, אבל אם עניית יאמן שאחר האמי שביריך בחשכת קבלת שברך, צריך עין אם עניית יאמן שאחר האמי שביריך בחשכת קבלת תענית והזהה חייב להשליט את התענית והותיק, שמיון גראה שיכולו למור בתפילת מנוח ענור בברכת 'שמעו פולחן'.

[משניב ס"ק ח]

מזהה לאככל אין אורי פטינה¹¹ וכור, קשיש סעודה מגזה¹² וכור, שערליג רק פכת אבורה¹³.

הלבות פסח סימן תצא תשׁבַּתְּ

המשך מעמוד צט

שאם הגיעו לגיל חיטר יש לחנקב שלא לשומונג כל' זמור, וכן דעת הגראיינן קרולין (שם) שאון למד חונו גניהו לילדיים שהנישו ליל' חינוך [אנן בתהחולת הלימוד מעיקר החון מותר, בין שאון ממשמעים אלא קולות שאון מהם שם החאה] כדי לחנכם שמיון אל' אינט' ימי' שמחה.

בל' שיר בהפה שירה המערotta לריקוד ומזהול, דעת הגראיינן אויערבן (הלהבות שלמה פסח פ'יא סיד) והגרען קרולין (שם) שאסוו, וכן נהג הנרי' קיבבסקי (ארחות רבנו חיב עמי' צה), הלהבות בג' בחג ספרית העומר פיז הע' 34) ואלא שלחאלכה דעתו שום שמותרן. אונסם, שידרה המורומות את האומות ואינאי מביאתו לדיד ריקוד ומזהול, דעת הגראיינן אויערבן (שם) והגריין קרולין (שם) שומרותת בימי הספירה, והוא הדין שמיעית פרקי החותן וברור דעת הגראיינן אויערבן (שם דבר הלבה אוות כב' שומרותת משער החון), והותיק שם (ארחות הלהבה הע' 54), שמיון אין להחיר דבר וממר כבל' ומור שלא לצורך שמחה, בגין חוללה וכור כה' לחוק את רוחו, דעת הגראיינן אויערבן (הלהבות שלמה פסח פ'יא הע' 54) והגריין קרולין (ז' בספרות העומר פ'יא סיד) שומרותה, וכן דעת הגריין קיבבסקי (הלהבות בג' בחג ספרית העומר פיז הע' 39) שמיון שיט' למורה שחורה וכור מלחמת וזה על על' לעבור אסורים והחמורים יותר משמעית כל' ומור, אפשר להחיר לבן כל' בח' זמור בצענעה.

בן הלומד לנין לצורך פרישה, כתוב בשורת אוניות משה (ארוח ח'ג סי' פו) שומרות, משום שאיש מגן לצורך שמחה, וכן דעת הגראיינן אויערבן (סידור פסח כהלהתו פ'יב סטצי ח' 55), והוא הדין לבן בגני' וליחס נשלא היגיעו לחוטין), דעת הגראיינן קרולין (חוט שני שכח חיד עמי' שעת) שומרותה, בין שאון למגנת הנהגה מוה ואינה מגנת אל' לבוך פרנסתה, וכן דעת הגראיינן אויערבן (הלהבות בג' בחג ש' הע' 34), טיזור פסח כהלהתו שם הע' 56).

מאידך, דעת הגראיינן ואונר (קובץ מבית לי' ח'ג עמי' לט', ונני ניסן עמי' עז) שאון להקל ללימוד גוניה לצורך פרנסה, והוא הדין שאסור לבן בני' לילדם לצורך פרנסה והותיק, ולכנתם בג' שנותיהם ושלש אוול' יש להקל לצורך].

ולענן חינוך קטניים, כתוב בשורת אוניות משה (ארוח ח'ג סי' בא אות ז) לא לקל' ברקזין ומוחלוות של רשות¹⁴.

[שע'א"צ ס"ק ז]

ונפל' צד' רаш'ה ד'ש א'ריך¹¹ וכור, [לאוון דבוקען להסתפר¹²] לש' להסתפק אם

הַלְכּוֹת פֶּסַח סִימָן תָּצִנָּה

תציג דינם הנווהים ביום העمر, ובו ד' סעיפים:

א *נוגדים (א) שלא לעשו אשה בין בפקח לעצרת עד לג' לעומר, (ב) מפנוי שבאותו ימן מות מלידי רבי עקיבא, באבל (ג) לארכס ולקדרש (ה) שפיר דמי. ונשואין נמי. מי שקפוץ וכensus (ד) אין עונשין אותו: הנה מירון, מל"ג בעמר ואילך (ה) הכל (ג) שרי אוכדרום ובו ואנוניס: ב' *נוגדים שלא להסתperf (ו) עד לג' לעומר, (ז) שאומרים שאין פסקו מלמות. וואין להסתperf עד יום ל"ד בפרק, "אללא אמרין" כל יום ל"ג עבר שבת, שאנו מסתperfין בו מפנוי בכבוד השבת: הנה ובמריגות אלו אין נוגדים בדרכיהם, אלא מסתperfין (ח) ביום ל"ג מונרים בו קצת (ט) שמהה (ט) ואינו אומרים בו (ט) חחן (פחסיל מנגבים). ואין

שער תשובה

באוור הלכה

* נזগים שלא להסתפר וכי". ומכל מקום אונן הפתורין להסתפר בחל-הפטוע בבריטניה התקלה⁽²⁰⁾, יש לנו רגס בקבירה שמי, שלא ערך מוחלט-הפטוע [פמ' 1]:

א (א) שְׁאָא לְשָׁא אֲשָׁוֹת, וְאַקְמָוֹת (ה) בֵּן נְזָוָּן שֶׁ
מִצְחָה גְּנוּן שָׁאָן לוֹ בְּטִים אוֹ יְשָׁוֹב, כִּי בַּנְּפָשְׁת הַפְּנִיגָּה בְּקִידְעָמָן שָׁלָא לְמַלְקָם. וּלְהַקְרִיר גְּרוּשָׁה שְׁרִי, שָׁאַינוּ כְּלִיקָּן שְׁמַחְהָן²²
[אחרוניבים]: (ב) אַבְנֵי שְׁבָאוֹתוֹ וְעַמְּנִי, וְכֵבֵד. רַוְחָה לְסֻמָּר, וְאַנְיָן רַאֲשִׁי לְקִרְבָּות בְּשִׁמְךָה [טו]. וּמְכַל קְסָם אָם גְּדוּלָן לוֹ אַיִלָּה עֲנֵן
שְׁאַרְזָקָן לְדָרְבָּן צְלִילָיו (ג) שְׁהַחְנִינִי, בְּרַקְעִי: (ג) שְׁבִיר דָמִי. שְׁמָא יְקִמְנִי אַחֲרִי. וּמְפַר (ד) לְפַשְׁתָה גְּדִיבָן סְעִdot אַרְטִיסִי²³, וְכֵבֵשׂ שָׁאַין
מְקַלְשָׁיִן אַלְאָן בְּשַׁעַת נְשָׂוָן, מְבָל מְקוּם כְּפָר לְעַשְׂתָה שְׁדוֹכִין וְלַעֲשָׂתָה קַעְקָה²⁴, אַכְלָל לְעַשְׂתָה וּקוֹרֵין מְחוֹלָות בְּגַעַגְעָן אַסְרָא²⁵. וְכֵל-שְׁפָנִים
בְּשָׁאָר וּקוֹרֵין וְמְחוֹלָות שֶׁל רְשָׁוֹת²⁶: (ד) אַיִלָּה לְשַׁלְּקוֹר²⁷: (ה) עַזְנִישָׁן אַזְהָר²⁸, קַעַטְמָה²⁹ וְקַעַקָּא³⁰: (ס) בְּנָשָׂוָן, עַשְׁלָה אַלְקְלָנִים
מְצָהָה, אַכְלָל אָם נְסַפֵּר בְּמַיִּינָה עַמְּרָר, קַיְוָעָגִין לְקַגְסָוָן וְלְהַעֲנִישָׁוָן: (ה) הַכְּלָל שְׁרִיעִי³¹: (ו) פְּנַקְדִּין לְסַפְרָר מְלָגָג³² בְּעַטְרָר
וְאַלְהָה, וּבְדַלְלָה בְּפְשִׁירָה בָּ, אַכְלָל לְרִזְקָן עַזְנָגָן אַסְרָא בְּחַקְבָּעָתָה וּבְדַלְלָה בְּפָעָחָה, גַּסְרָוּ בְּמַקְמָן לְשָׁאָלָדָן דְּנָשָׂאָן וְחַקְבָּרָתָן דְּנָשָׂאָן
לְלַחְם; וְלִימָתָה וְהַיְשָׁלָא לְמַמְקָגָנוֹן, (ו) שְׁנָאָה מְפָר לְשָׁא וּלְמְסָפָר אֶד רְאַשְׁ-חַדְשָׁש אַנְרָא וְבָאָר בְּקָשְׁרָיָן גַּן
וּוְעַם לְאַלְוָ שְׁנִי הַמְּנֻגְנִים בְּבָאָר לְקַמָּה. וְאַף לְתַנְגָּן אַסְרָא זָמָר דְּמַעַן רְאַשְׁ-חַדְשָׁש בְּשִׁבְתָּה³³, בְּיַיְן
שְׁלִישָׁ בְּאַנְוֹת תּוֹסֶף שְׁמָהָה, שְׁבָת וּרְאַשְׁ-חַדְשָׁש. יְשָׁה לְמַתְיר לְהַקְשִׁיפָר בְּעַרְבָּ-שְׁבָת מְפַנֵּי כְּבָוד הַשְּׁבָת, וְגַם לְשָׁא אַשְׁה טְבִיכִים. בְּיַיְן
שְׁעַרְמָה הַפְּנִידָה יְהָנָה בְּשָׁת וּרְאַשְׁ-חַדְשָׁש³⁴: ב (1) עַד לִיְגָעָר. עַד וְעַד בְּכָלְל, וְעַמְּנִי עַד לְגַיְמִים שְׁלָמִים³⁵, כֵּל אַפְרָר לִילְיָוִן וְיִמוֹן,
מַה שָׁאָן בְּן יוֹם לְרַד לְאַקְמִירוּ בּוּ כִּי אָם בְּלִילָה בְּלִכְרָבָר, אַכְלָל מְשִׁיאָרָה קִים³⁶ (ו) לְאַמְרָר בְּנֵן הַמְּהָה מְפָר, דְּמַמְּקָתָה קִים בְּכָלְלוֹיָה³⁷:
(1) שְׁאוּמָרִים שְׁאָן בְּקָרָן וּבְרִי, וְאַף דְּגַם בְּיוֹם לִידְמָה, דְּמַשְׁוָם זָה וְקַחְמִירוּ בְּםַבְּלָל לִיל לִידְעַד גְּנָזָן. אַפְשָׁר וְעַקְרָר הַמְּפָסָקָה הַהָּה
בְּלָמָד לִגְזָבָה וּבְלָמָד לְרַד מְחוֹת וּבְמַעַט (פְּמִיאָג): (ח) בִּזְמָת (ה) דְּסַבְּעָא לְהַדְבִּים לִיְגָג³⁸ (ו) פְּסַקְעָא לְגַמְנִי מְלָמָה: (ט) וְאַיִן אַוְמָרִים בּוּ

שער הציון

(ל) סב"ח וחיק'יאלקוב, ואף דבכ"ר שיעב בקידא קשם כפ"ר שמי דות וופיע קדש על גלגול קונה וכון במי שיאין לו כי שיטפונן, בטדרזנטס סאנטנו; נ"ל חקנין גדר שכבב כפ"ר על-השְׁבָתָה, וכן בכירא בש"ע ר' יוחנן בה שם כתוב ה'תנ"י, וגם בר' ר' יוחנן כתוב להחפירות, ועוד בשתערו-תושבה מה פ"מ בשם חקנין-חיק'יאלקוב; (ג) אאנצ'אנטס וויא; (ה) אאנצ'אנטס אאר[11], ומוארא-ארא-טש סון או אצ'ונז לאו-אנט סונוגאן להדא-טרא[12] ולולעטנק אם ט' לעקל ברכודין וחוותה של לשותה[13] (טפ"ג) בשם א"מ; (ט) אאנצ'אנטס וויא; (ט) אאנצ'אנטס וויא; (ט) סב"ח וחיק'יאלקוב, וכן בכירא גראלה גראה גראם;

פער היטב

מילת, מצוה לאכל ואית תחרה, עי' סיקון חקשו ותקסתה. וכיוליטים לזרם סליחות אפלו אין אשנה קטעם. כך שאלא אאברה' פצעית נבוד גבעע, שפרט ברכבת הדבשין יינו גן:

(ג) לPsiא. וכותב המת'ה: גניל וראין חלום בון נושאין של מזקוה בונן שאינה
לו נסבם או יש לו, כי אין בוננו שלא לשלך עבד'ל אקל קארטס
להקאנדי בט' שמי' דוחט בוכוון פיש סכח בונן של אלים פירור או שאין
לו מי שאלשנין וביוצא לא מושנין מלמנחא, וכן הנקנים הדר'ת. ותיק'יש
בס' גניל-לטס' בטב, דלטטער גוישוון פער: (ד) לאקס. שפא זונדער אונר.
וקתוב דט' א': א' וטשר לנטשונ גייכ שעדת אויסין. וועלכ'ו שאן קעטשין אַיאָ
בשעת' שוואין מס' פקר לשלשות שרוכנן וגעשות' ענטה. רדא אַפְלוּ גענדות'
רשיות קעגן ער'ת. נק' לעצשות' שפחוות' קערות' בקערונן קפוחות' בונגו אונר,
טמ' א' ער'ת. (א') שער. (ב') שער לאאנון-וועגטס' קערפ' מל' זונדער, אונל'
לידין שאונעטס' אפור כה' פערט אסאר ג'ב' לPsiא, ביז' ווילטש ומונגעיגס' זונדער.
אתה לאיך בא' פערט, ובוואשעטש שבתערט-יעקב' חיב' סיינן על ההולן עלייו וויל' ווילטש
קנטה, עיש', מעה' עד דרכ' אירט פטרון לאשא עטש' שטאפעטן לפער קמ' מש' סייג'.
ככל לאך אונוואו שטט' ער'ת לאנטגוט שטאפעטן נעל' קומ' דרכ' ר'ת, וביב' קה' ער'ת, ע'
ברירה וויל' בעפר אונער אונער בצערת דזקען, עיש', יען טי' ס'יך' ב' ווילטש בחז'י
מייט' בעשי' און עונשין גווען דזקען גאנשען, שוויטה נצענה. אקל אם ווילטש
קה' ער'ת געל' הופר נעם כל' בל'יע' ווילטש בענונג', עיש': (כ') מהטן. גם בע'

משנה ברורה

הינו בשחיטה(ו) ומנהה, כל שיש בברית-הכנחת עשרה שמות ענין), ר' יתר דיני הענין שני חמישי ומשני יבואר לסתן בסימן תקסו סעיף ב:

א (א) **שלא לשא אשה.** ואין חלוק (ב) בין נשואין של מցהו לבין שאין לו בנים או יש לו, כי אין פשוט הפנה בם (חומרונים): (ב) מבני שפראותיו ומין וכו'. רוצה לומר, ואין זו רשותם. שמא ייקר בשער לבך פליי (ג) שענין, נברען: (ד) שפיר ומי. שאן ייקר במקשין אלא בשעת נשואין, מכל קומות מפער לעשות שודוכין ולצלב בשער ורקידין וחולות של רשות (ד) בונאי יש להדרן: (ד) (ז) מցהו, אבל אם בספר במי עכבר, כי מוקין לךטו ולפעישין ואילת, ובדרךפה בטעיף ב, אבל לירין שנוגיגין אסור בחתקףת, וטעם ולעמת זה יש גלא למקונה, (ו) שעה מהר לשא ולחספה להם: ולעומת שני המנגנים יברא לקלטה, ואר לתוכנון אסור גם עתה שיפיש באנ תופת שמהה, שבח רושתתך. יש לתהיר להקטוף שיעיר הספקה הנה בשתת רושתתך: ב (1) עד לג לעמך מה שאין בן זום לד לא קומירו בו כי אם במלילה כלבו, אבל (1) שאומרים שאז פסקו וכו'. ואר דגם ביום לדי מתו, רמשותם ביטים לג ובירוח לד' מטה וקמעט [פמ'ג]: (ח) ביטים לא. דקם לא. שער

הלוות פסח סימן תצג

באר הגולה 198

ב' ביתין

להסתperf (ט) עד ל"ג בעצמו (יא) ולא מבערב (טהריל). מיהו, אם כל ביהם וראשון, נותגן להסתperf ביום ששי לבכוד (ט) שבת (טהריל). ומפני שהרווא (יב) בעל (ט) ברית או מל בנו, מקר (יב) להסתperf בספירה לזכוד כמייחת הנחות מהניט): ג' *(יד) ייש נוהגים להסתperf בראשיחדש א'יר, וטענות הוא בנים: הגה מילא, בהרבה (ט) [ט] אקומות נוקים להסתperf עד לאשותחדר א'יר. (טו) ואזען לא יסקרו כל'ין קעאר ואייל'ן א'ער-על-פי שפker להסתperf בל'ין בעמר בעצמו; ואזען קומורה שטומגן להסתperf מל'ין בעמר ואייל'ן לא יסperfro כל'ל אחר פסח עד ל"ג בעמר. ולא יגהה בעמר אחת (טו) (טו) מקצת מהנה זה ומיקצת מהנה זה ממשום לא חתוגדרו, וככל'שכן שאין

באר היטב

וחקה. וא"כ מ"ש קרב ג'ב' דלאן לקספּרעד לא"כ בעצמו הוא ע"פ' נקנ'ה שולפּקיי, כמו עיש' רוע עירית, אבל כליה שולמְקָרְחוּ יומ' לא"כ קספּרעד פְּשִׁיאַ דְּלִיכְוֹת, ע"ש: [ג] בריית' עכ'ה-ט' וע'ן כ"ב' ב' שם וע'ר'א-ה'ת, כי ש'ר'נו ים אבלו בין ריח לילג' ברוך להסתפר, וט'וב' עלשות ההוראה. וען' בר'זאל מלוכבתה, בשפט שלפני תומך'תך' פְּשִׁיאַ דְּלִיכְוֹת פְּשִׁיאַ דְּלִיכְוֹת בע"ש, וען' ק'פּון ס'יך' כ' ב' שם אורה קפּונ'ה פְּשִׁיאַ דְּלִיכְוֹת ו'ק'פּון'ה [ד] מקומות' ו'קס'ם' פְּשִׁיאַ דְּלִיכְוֹת נ'יל' להסתפר' כל' עד עיר' מג' דשכ'ב' ע"ש. ו'ק'פּון'ה אורת' פְּשִׁיאַ דְּלִיכְוֹת כ' ב' ב' ק'פּון'ה נ'יל' להסתפר' כל' עד עיר' מג' דשכ'ב' ע"ש. ז'פּון'ה אורת' פְּשִׁיאַ דְּלִיכְוֹת נ'יל' להסתפר' כל' עד עיר' מג' דשכ'ב' ע"ש.

אשנה ברורה

שער הציון

בברור מאיין מצע האפטגנה הוה להקל ביזט ב' של חל' סינן⁽¹⁾: (7) חוקי-עקב, ובסתק אין להחמיר בדרב שהויא רך מעד המנוגה, עין שט:

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

הילכות פסח סימן תשנ

ביאורים ומוספיים

ולענין ההיתור ללבוש בגדי שבת לבועל ברית בתשעה באב, כתוב בלקמן (ס' תקנות ס'יך ל'ב ו-ל') שהוא הרין שאמרו של החינוך מחייב חישכון לבועל ברית.

(25) וכן שאר הקרואים, כתוב לקמן (שם ס' ק' לו) שכל שכן בחשבים לבעלי ברית, ובטעם הדבר, כתוב בשורת אגרות משה אורייח חיב סי' צה ר'יה ולכ'ן) שלשא הקרואים אין מצוה לבא לטמייה, ורק לבג'ל הבירתי יש מצוה לעשotta ברב עס בשמהה לקלרא לחברו לשם עמו, ומה שבtab הרמ"א (ויז' סי' טה סי' ב') שמי שאיתו אומל בסعدת מיל'ה הריווח מנודה לשמיים, אין זה ממשום שיש לו מצוה לבא לאכלול בברית, אלא אחר שהזומייט אבמי הנק לברית וול' הרוי יש מצוה לעשotta ברוב עס אסור לו מללאו לכבוד המזאה הגדרולה של ברות מיל'ה.

לענין פדיון הבן, דעת הגויי יש אלישב והרבנן קרליין (סידור פטח בבלבולות פיבר סיב) שאין היתר לאבי הבן ולבחן להסתperf לבודד הפהדים, שכך לא מצאננו היתר תשופרת אלא לבדור ברית מילה בלבד.

שנעשה בר מוץ' בימי הספירה, דעת הגשיז אוניבריך ה'הילוכו שלמה פסח פ'יא סע'ו) שעלו להסתperf בקענוווח, ואם לא אפשרתו לשוטן כן, מותר לו להסתperf ביום שנעשה בר השזודה. ולשין הספורות אבוי ואמו של הענוי, דעתו שם (דבר הלכה הע' בה) שאסור לדם להסתperf וכן בספר מקור חיים (בעל החוזה אמר ס'ב) כתוב שמותר לנער בר מוץ' להסתperf, אלא שהתר ששם לאבוי של נער הבר מוץ' להסתperf, והויסק שלגנעה שנעשה בכת מצה אסוי להסתperf אפילו ביום זדאה מה שבתנו לעיל ס'ו), לענן איסור הטפורה לנשות בספרית העומר.

במסגרת של משליכי ס'ק [ג].
 סטטוסם נזק ערב קדם היליכה לבייח-הנטפק²²). ואם חל הפליה בעקבות,
 מטעמים להספיקר בערב-שנת אפלוי קדם בזעקה²³).
 (22) אמנים לעיל ("ס'ק רלה ס'ק זיה") כתבו שאסור להח吉利 להסתנפר
 לחץ שעה קדם זמן קריאת שם, אלא אם כן אמר לחבירו שיוכיר
 כל להח吉利 ולקרוא קריאת שם, ואנו מותר להח吉利 להסתנפר
 אפלוי בשגיא וזמן קריאת שם.

ובבטים הרבר שמוטר להם להסתפר ממערב, כתוב העורך השלו^ח (ס' 2) מושום שהוא יומם טוב שלהם [וכן משמעה בהגחות חותם סופר על השער']. ובמאמר מרדרבי (ס' 1) כתוב, ש愧 שמשמע לעיל (ס' 1) קלא. וראה במושיע' שב ס' 1) שהלעון נפילת אפיקים במנחה שלפני יום המילא איתנו נהשכ ליום טוב שלהם ולכארוה הוא הרין הלעיננו, מ"מ כיון שנחגו לבוש בגדי שבת קודם נכתם לבית הכהנות ומהגו לעשות טעונה בבית המילא, הנה גם גם להסתפר לכבוד המילא. והק החזאים (ס' 1) כתוב, שיש אמרות שאין היחיר לבצע בירת להסתפר בעבר שקדם יום המילא אלא לאנרגאים למלול בשחריות מיר לאחר התפילה ואין להם זמן להסתפר קודם המילא.

(27) אבל אם חלה המילה ביום ראשון, כתוב בהגנות חותם סופר (על השוויין, ראה הערה קודמות) שאין להסתperf בערב שבת לכבוד שבת, שונה רינו מילא' בעומר שחול ביום א' שהtier הרמייא' לא למסתperf בערב שבת, משום שיום המילה הוא יום טוב רק ליחיד מה ש אין כן לא בעומר.

**שנוגנים אופור מום א' דראש-חיש איר עד ג' סיון בערך(28),
המשר במילאים עמוד 47**

[משנ"ב ס"ק ט גם בערך של ל"ב²¹].

21) וכן כתוב לעיל (ס' קלא ס'ק לג) לגבי כל הדימויים שאין אמורים בהם תחנן וככללומ' לא בעומר, שאין אמורים חהנתן גם במנחה של פניהם וחוץ מערב ראש השנה יום היכיפוריים שאמורים תחנן רמנוחה של פניהם

ולען אבל, האם רשיי להתפלל בשליח ציבור בשחרות בלבד בעומרה, כתוב לךן (^{ס"י} תרעה ס'ק מ) שכין שאון אומרים בו הלה
שכין שאלת לחתול שחרור ולו השם יתלה שחרור.

ולגי אמרת שידוק הדין על אדם גדול שמת כתוב לעיל (ס"י תכ ס"ק ד) שלמהות שאין אמורים "שידוק הדין" בימיים שאין אמורים בהם תחנן, מימ' בלאג בעمر ובטיז באב ובשבט וכח' שאינן נוחשניים למועד אמוריהם עידוד הדין, על אדרך גודל שמת.

ולחיקות מוצבה בילג בעומר, כתוב בשוויות מונחת יצחק (ח'ג סי' נב) שאין להקם מוצבה ביום זה, בין שנזהג לדוספир בשעת הקמתה מוצבה והרי אין מוספידים בילג בעומר זוכמו בכל הימים שאין אומרים בהם תולען].

ולענן מי שהתעננה חתנית חלים בלא"ז בעומר, כתוב לקמן (*ס"י* תקסח ס"ק *לו*) שאן אומרים בו תחנן. אין ציריך להתעננו על מה שהתעננה.

ולענן תעננה של חתן ביום החפותו שחול בל"ג בעומר כתוב לקמן (*ס"י* תקעג ס"ק *ו*) שיש לו להתענות, בין שמה שאן מותענים בו או ט' אלא מטהג, וסיבים שם, שיש המקלים לחתן ביום החפותו שלו להתעננו בו, בין שאן אומרים בו תחנן.

ומשנ'ב ס' ק' יא
וניש מאירוניים שמקלין להספר מבערבייך וכור, דמבל מקום לענן
גשואין לא ראייתן מקלין כי אם ביום ליג בעמר בעצמו ולא
בלילה של פנירז'ה⁴²

22) ובטעם הרברט כתוב הושע הrab (ס"ה), שלפי שיטות אלו פסקו תלמידי רבי עקיבא מלומות ביום ל'ב בעומר, ואין נהוגים ממנהי אבלות אלא ל'ב ימים בלבד וראה בלבושם (ס"ב) ובאייר (ס"ק ח). וכמו שאין אומרים תחנן בלו"ג בעומר אפילו מבערב, וכן מבואר באיר (ס"ק ז), שהוא מקור דבריו המשנויים) שלונגהיב שלא לmour תחנן מבערב הוא הרין שמותר לסתור בלילה ליג בעומר אכן ראה בשעה י"ז שבתב, שלשיות הרומי אין להסתור בלילה ליג בעומר, אף אם נסביר שאין לומר עבר שילפנו תחנן.

ולשוגדים אבלות מופחה עד ראש חדש סיון [שנוהג בדורותיו]
מליג' ימיב של אבלות] רעת הגי' אלישיב והగי' קינטסקי
(הלבות חג ספירת העומר פ' הע 17) שנותר להם להסתפר
גם בליל ל' בעומזה.

וכשהל' ג' בעומר ביום ראשון שمبואר ברמ'א שוגדים להסתפר
בימים שייש לבבב שבת, דעת הגי' אוירבך (הלוות שלמה
פסח פ'יא אחרות הלכה הע' לא) שלא הותר להסתפר אלא ביום
שייש לבבב שבת, אבל במנזעי שבת אסור להסתפר לאלו
המחמירים שלא להסתפר בליל ל' בעומזה.

(23) אמרם לעיל (*ט'ק* ח') כתוב בשושאן ותספורת דין אחר להם. ולענין ריקוחים ומוחלות של רשות בלג בעומר, דעת הגשש' אוועריך' (בין פסח לשבעות פטיז הע' ד') שיתכן שלדעת הרמ' א' שתלמידי רבי עקיבא פסקו למות בו ומושם נך מרבים בו קצת בשמחה, מותרים בו אף רישודים מוחילות של רשות.

[משנ"ב ס"ק יב]

